

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਬਾ ਅਦਾਲਤ, ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.
ਰੰਗਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਪਟੀਸ਼ਨਰਜ਼
ਬਨਾਮ

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਉਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ
ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 505/1965 ਦੀ
30 ਸਤੰਬਰ 1995

ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ IV)- S. 81(1) (c) - ਮੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ-ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ—ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ — ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ — ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ — ਮੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ — ਕੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ—

(1) ਮੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਇੱਕ ਠੇਕੇਦਾਰ ਤੋਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਦੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952, ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਉਪ-ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਉਸ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੰਨੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਮਾਮਲਾ; ਅਤੇ

(3) ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਸੂਲਣ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2) (i) ਅਤੇ ਮੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਫੀਸ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ * ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਮੇਲੇ 'ਚ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਜਾਂ ਸਟਾਲ ਧਾਰਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ। ਪਰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੰਡੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ 15 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਮਿਸ ਆਸ਼ਾ ਕੋਹਲੀ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐਲ.ਡੀ. ਕੌਸ਼ਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ - ਜਨਰਲ, ਐਮ.ਐਮ. ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੀ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਦੇਸ਼

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.—ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਮੇਲੇ (ਮੇਲਾ) ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਰਕਮ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 81 (1) (c) ਦੇ ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਗੁੜਗਾਉਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ ਮਸਾਣੀ ਮੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਖਾਤਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਦਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸਿਰਫ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੰਦਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਦਰ 1959-60 ਦੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 2297, ਖੇਵਟ ਨੰਬਰ 437, (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 427 ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ 437 ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ) 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ, ਖਸਰਾ ਨੰ: 2299 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰ: 2741 'ਤੇ ਇਕ ਛੱਪੜ ਹੈ। ਉਕਤ ਤਿੰਨ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਖੇਤਰ 8 ਵਿੱਘੇ 19 ਬਿਸਵੇ ਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖਸਰਾ ਨੰ: 2295 ਅਤੇ 2302, ਖੇਵਟ ਨੰ: 443—<, 1959-60 ਦੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਕ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰ: 2300 ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਲਈ ਪੱਕਾ ਖੂਹ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਤਿੰਨ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮੰਦਰ ਠਾਕਰਦਵਾਰਾ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਪੰਜ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰਕਬਾ 12 ਵਿੱਘੇ 12 ਬਿਸਵੇ ਹੈ। ਕਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ ਮਸਾਣੀ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਮੇਲਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਟਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ ਮਸਾਣੀ ਮੇਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੇਲੇ ਦੇ ਆਯੋਜਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪਾਣੀ-ਸਪਲਾਈ, ਸੈਨੀਟੇਸ਼ਨ, ਫਸਟ-ਏਡ, ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ ਆਦਿ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਟਾਲ ਲਗਾਉਣ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ (ਢਿੱਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਹਬਾਜ਼ਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਸਾਲਾਨਾ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ ਮਸਾਣੀ ਦੇ ਮੇਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਹੈ। ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਟੈਕਸ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2) (i) ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹੈ। ਫਰਦ ਜਮ੍ਹਾਂਬੰਦੀ ਦੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਕਾਲਮ 5 ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਿਫਾ-ਏ-ਆਮ (ਜਨਤਕ) ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮੇਲਾ ਹੈ।”

15 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 4, ਨੂੰ ਅਮਾਨਤਦਾਰ, ਮੇਲਾ ਮਸਾਣੀ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਦੱਸਦਿਆਂ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਸ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ' ਹੈ। ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਗੁੜਗਾਉਂ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ। 20,000 ਜੋ ਮੇਲਾ ਮਸਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਜੋਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 (ਸੀ) ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਰਾਹੀਂ 3 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਕੋਲੋਂ 20,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੰਚਾਇਤੀ ਫੰਡ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2)(i) ਤਹਿਤ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਹੀ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਛੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ ਮਸਾਣੀ ਮੇਲੇ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ 3 ਅਗਸਤ 1964 ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਬੀ' ਵਜੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਕਤ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨੁਕਤੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) ਅਧੀਨ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਧਾਰਮਿਕ ਮੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮੇਲਾ ਨਿਰੋਲ ਧਾਰਮਿਕ ਸੀ, ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਕਤ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਰਿਵਾਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਤਿਹਬਾਜ਼ਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁੜਗਾਓਂ, ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1929 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 187 ਆਫ 1928-ਕੁਰੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੰਨਾ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਗੁੜਗਾਓਂ, ਮਿਤੀ 16 ਦਸੰਬਰ, 1961, 1961 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 160 ਵਿੱਚ— ਪੀਂਡਤ ਪੰਨਾ ਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਹੋਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕੇਵਲ ਫੀਲਡ ਨੰਬਰ 2875 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਲਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਰੋਡ ਅਤੇ ਭੱਟਾਂ (ਜੋ ਮੁਦਈ ਨਹੀਂ ਹਨ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਮਦਨ ਵੀ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ। ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਫਲ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।.....”

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ 1961 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਖੰਨਾ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਗੁੜਗਾਓਂ, ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਅੰਕ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: -

ਅੰਕ ਨੰਬਰ 1.— ਮੇਲਾ ਮਸਾਣੀ ਦੀ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ?

ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2—ਕੀ ਗੁੜਗਾਓਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਿਸਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੰਡਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ? “ਇਸ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦਾ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਮੇਲਾ ਮਸਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮੇਲਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲੱਖਾਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਾਲਾਨਾ ਉਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਸ਼. ਚੰਦਰ ਭਾਨ, ਵੀ ਰੁ. ਉਕਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ 'ਤੇ 25,000 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2”

ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ') ਦਾ ਜਵਾਬ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 22 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 22 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ਨ ਬੈਚ ਤੋਂ 25 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਕਤ ਜਵਾਬ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਾਬਕਾ ਧਿਰੀ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। 28 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਹੁਣ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 81 (1) (c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ, ਕਲੈਕਟਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁੜਗਾਓਂ, ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰੁ. 1964-65 ਲਈ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਾਹਨਾਂ 'ਤੇ ਤਿਹਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਗਾਉਣ, ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ 20,000 (ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ) ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀ ਰਕਮ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਿੰਡ ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਫੰਡ ਹੈ।”

ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ 28 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੀ.ਐਮ. 759/965 ਨੇ ਮਿਤੀ 6 ਮਾਰਚ, 1965। ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੋਸ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.ਜੇ.) ਦੁਆਰਾ 8 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮੋਸ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ 20,000. ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਗੁੜਗਾਉਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ (1965 ਦਾ ਸੀ.ਐਮ. ਨੰ. 2427) ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 1, ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਦੂਜੇ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮਿਤੀ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਦੇ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੇਲੇ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1)(i) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੀ ਪੰਚਾਇਤ ਹੈ ਜੋ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮੇਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2)(i) ਤਹਿਤ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਲੈਕਟਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਮੇਲਾ ਇੱਕ "ਜਨਤਕ ਮੇਲਾ" ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਤਿਉਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੰਤਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਰਕਮ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ 1,25,000 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਖੌਤੀ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ।

ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੇ 13 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੰਦਰ ਆਦਿ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਠਾਕਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਪੰਚਾਇਤ ਕੋਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਠਾਕਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੀਤਲਾ ਮਾਤਾ ਮਸਾਣੀ ਮੇਲਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਵੈ-ਗਠਿਤ ਅਖੌਤੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੰਦਰ ਜਾਂ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਟਾਲ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਤਿਹਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੜਕ ਦੇ ਹੀ. ਪੰਚਾਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਗਰਾਹੀ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹੀ ਉਗਰਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਲੈਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ।

"ਟੈਕਸ" ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (ਪੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਸੈੱਸ, ਡਿਊਟੀ, ਫੀਸ, ਦਰ, ਟੋਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਥੋਪੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (1) (i) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"19(1) ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਭਾ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇ। ਸਾਰੇ ਸਹਾਇਕ ਕੰਮ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਮੇਤ ਮਾਮਲੇ: -

(a) ਤੋਂ (h) -----

(i) ਧਾਰਮਿਕ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਨਤਕ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਅਤੇ ਜਸ਼ਨ;

(j) ਤੋਂ (zz) -----"

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 80 ਹਰੇਕ ਪੰਚਾਇਤ ਲਈ ਸਭਾ ਫੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਫਰਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਪੰਚਾਇਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"81 (1) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪੈਸੇ ਗ੍ਰਾਮ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ-

(a) ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ। ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ

(b) ਬਕਾਇਆ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ;

(c) ਸਾਰੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਜੋ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਭਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ;

(d) ਸਾਰੇ ਦਾਨ;

(e) ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਵਸੂਲੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਟੈਕਸ, ਡਿਊਟੀ, ਉਪਕਰ ਅਤੇ ਫੀਸ;

(f) ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਯੂੜ, ਗੰਦਗੀ, ਗੋਬਰ ਜਾਂ ਪਨਾਹ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਆਮਦਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਰੀਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਪਜ ਸਭਾ;

(g) ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਧੀਨ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਮੱਛੀ ਪਾਲਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ;

(h) ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸਾਂਝੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ।

(2) ਸਰਕਾਰ ਹਰ ਸਾਲ ਹਰ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸਭਾ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਦਸ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੌਪੋਗੀ ਜੋ ਗ੍ਰਾਮ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2)(i) ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਮੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਤੋਂ "ਤੇਹ-ਬਜ਼ਾਰੀ" ਸਮੇਤ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਵਸੂਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਸ਼ੂ ਮੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।"

ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 85 ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ (ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਸਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਲਾਈ ਸਰੀਨ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਧਾਰਾ 81। ਐਕਟ ਦਾ (1)(c) ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਉਹ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ "ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ "ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ "ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ" ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ "ਸਾਰੇ ਦਾਨ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ "ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।) ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ "ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ" ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਜਿਸ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ। ਸ੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਅਰਥਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਭਾ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ "ਸਾਰੇ ਦਾਨ" ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਾਮ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਹਾਸੇਹੀਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ "ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ

ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ" ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਮ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਤਰਕਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 81 ਦੇ.

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ (c) ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਗ੍ਰਾਮ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘੇਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 (l) (c) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 85 ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 85 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਕਮ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 85 ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਕਮ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਅਸਥਾਈ ਰਾਇ ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 (l) (c) ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ.

ਗ੍ਰਾਮ ਸਭਾ ਦੇ ਕੁਝ ਮਤਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਿਅਕ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸ਼੍ਰੀ ਕੌਸਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਅਤੇ ਤਰਫੋਂ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਤਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ:-«

- (1) ਮਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1964,
- (2) ਮਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਮਿਤੀ 4 ਮਈ, 1964।
- (3) ਮਤਾ ਨੰਬਰ 4, ਮਿਤੀ 6 ਦਸੰਬਰ, 1964।
- (4) ਮਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਮਿਤੀ 4 ਮਾਰਚ, 1965। (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ)।
- (5) ਮਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1965:
- (6) ਮਤਾ ਨੰ: 3, ਮਿਤੀ 13 ਮਾਰਚ, 1965।

27 ਮਾਰਚ, 1964 ਦੇ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ 20,000 ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਕਮ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਰਕਮ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦਾ ਆਡਿਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅੱਗੇ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਰਕਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਰਕਮ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਕਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ। 20,000 ਰੁਪਏ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਠੇਕੇ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

ਉਪਰੋਕਤ ਮਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਠੇਕਾ ਪੰਚਾਇਤ ਵੱਲੋਂ 20,000 ਰੁਪਏ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਨੇ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਹੁਕਮ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ।

ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ, ਮਿਤੀ 4 ਮਈ, 1964, ਇਹ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ, 20,000, ਜੋ ਕਿ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਜਾਟ, ਜਿਸ ਨੇ ਠੇਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ- (ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 4) ਕੋਲ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81(1)(c) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਰਕਮ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ। ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਖੰਨਾ, ਸਬ ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਗੁੜਗਾਉਂ, ਮਿਤੀ 16 ਦਸੰਬਰ, 1961, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਕਤ ਰਕਮ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਰਕਮ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਹਵਾਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ।

ਮਿਤੀ 6 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ 1965-66 ਦੇ ਠੇਕੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਜਿਸ ਦੀ ਜਲਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। 4 ਮਾਰਚ, 1965 ਦਾ ਮਤਾ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1965 ਦੇ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਰੁ. 20,000 ਜੋ ਵਸੂਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸ਼੍ਰੀ ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਰਸੀਦਾਂ ਅਤੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

13 ਮਾਰਚ, 1965 ਦਾ ਮਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਇਹ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਲਏ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ 22,500, ਜੋ ਕਿ 12 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਲਈ ਠੇਕੇ ਲਈ ਬੋਲੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਤਾ ਇਸ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ। ਪੰਚਾਇਤ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 20,000 ਰੁਪਏ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਫਿਰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫੀਸ ਲੈਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਇਹ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਫੰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (ਈ), ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਆਦਿ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਲਾਗੂ" ਅਤੇ "ਅਸਲ" ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ. ਐਕਟ ਤਹਿਤ 20,000 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਕਤ ਰਕਮ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਰੀਨ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਲਾ ਧਾਰਮਿਕ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ। ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿੱਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਮੂਲੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮੇਲਾ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਂ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮੇਲੇ ਦੇ ਆਯੋਜਨ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਤੋਂ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨਾਮਕ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਨ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਲਈ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 (2)

(i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ 20,000 ਰੁਪਏ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ "ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ" ਵਜੋਂ ਵਸੂਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਯਕੀਨਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਜਵਾਬਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ: -

(i) ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 20,000 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਠੇਕੇਦਾਰ ਤੋਂ ਵਸੂਲੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਵੇਚੇ ਹਨ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 81 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ;

(ii) ਉਪਰੋਕਤ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ;

(iii) ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋਣ ਦਾ ਮੇਲਾ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ;

(iv) ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 (2) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਸੂਲਣ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਈ ਫੀਸ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ;

(v) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧ;

(VI) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਛੁਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਸਟਾਲ-ਹੋਲਡਰਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 82 (2) (i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ;

(vii) ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ;

(viii) ਕਿ ਜੇਕਰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਰਕਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਰਧ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਵਸੂਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੈ। ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ।

ਮੇਰੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟਿਸ 'ਏ' ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ 'ਸੀ' ਦੋਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹਨ।

ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਨੋਟਿਸ, ਮਿਤੀ 15 ਜੁਲਾਈ, 1964 (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੇਕਚਰ 'ਏ') ਅਤੇ 28 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦਾ ਹੁਕਮ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਸੀ') ਰੱਦ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਮਰੱਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਲਾਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਖੁਦ ਸਹਿਣ ਕਰੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪੂਨਮ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ।